

ÎN AVAMPREMIERĂ

Victor REBENGIUC

*„Sunt sătul de probleme teoretice,
de piese filosofice, de personaje-idee”*

Octavian Saiu: Care este importanța întâlnirii cu Lear în cariera dumneavoastră?

Victor Rebengiuc: Sunt un actor căruia îi place Shakespeare și îl joacă cu plăcere. În ceea ce-l privește pe Lear, este o situație mai deosebită. M-am gândit întotdeauna cu teamă la acest rol pentru că l-am văzut jucat, cu o singură excepție (George Constantin), numai de actori foarte în vârstă și personajul arăta ca o epavă. Marele actor Gheorghe Storin l-a jucat foarte bătrân, când nu mai vedea aproape deloc și era dus de mână în scenă – ceea ce devenea trist mai mult pentru actor decât pentru personaj. Nu-l puteai privi fără să fii impresionat de handicapul lui. Am mai văzut, totuși, alături de excepția pe care am pomenit-o, o mare creație în acest rol, care m-a impresionat profund – aceea a lui Paul Scofield, din spectacolul regizat de Peter Brook. Dar asta s-a întâmplat cu mai bine de treizeci și cinci de ani în urmă.

O.S. De la spectacolele lui Brook până astăzi s-au schimbat multe. Care credeți că este impactul acestui personaj acum?

V.R. Aștept să aflu abia după ce-l voi juca. Am de-a face cu un personaj care trece de la autocrație la

umanizare, prin suferință. Nu îmi pun probleme teoretice în crearea unui rol. Sunt deschis propunerii regizorului, atât în ceea ce privește personajul cât și viziunea generală asupra piesei. Eu creez un om, semnificațiile vor fi desprinse de spectatori.

O.S. Cum vă raportați la interpretările rolului în spectacologia românească?

V.R. Încerc să uit ce au făcut alții, pentru că întotdeauna mi-a fost teamă să nu fiu influențat. Mi-a plăcut întotdeauna să am certitudinea că ceea ce joc pornește din mine. De aceea mă bucur că spectacolul cu Scofield e atât de îndepărtat în timp, încât l-am și uitat. Rețin numai impresia puternică pe care mi-a produs-o. Nu pot să fac nici un fel de raportare. Tot ce vreau este ca rolul să iasă bine. Publicul care vine la Teatrul „Bulandra” să creadă în personaj și să reflecteze la viața lui.

O.S. Credeți așadar în dimensiunea profund umană a eroului shakespeareian?

V.R. Da, altceva nu mă interesează. Sunt sătul de probleme teoretice, de piese cu probleme filosofice, de personaje-idee. Vreau adevăr și acțiune în scenă.

O.S. Care este stadiul repetițiilor?

V.R. Abia am luat contact cu rolul. Suntem într-o perioadă de frământări, de căutări; încă nu știu unde este personajul. Poate mă ajută Dumnezeu să ajung până la el.

O.S. Ați jucat Shakespeare în compania unor mari actori ai teatrului românesc...

V.R. E trist, într-un fel, că am ajuns cel mai bătrân din distribuție. Îmi face însă mare plăcere să joc în compania unor actori tineri și cred în forța lor de a se lupta cu niște roluri îngrozitor de grele. Este o mare bucurie să constat că se creează un sentiment de solidaritate în lupta cu dușmanul nostru atât de mare, care este Shakespeare.

O.S. Shakespeare, ca dușman...

V.R. E un dușman care ne pune la încercare, care ne doboară dacă nu putem să îl înțelegem și să-l „stăpânim”. E necruțător.

O.S. Deci chiar și pentru un actor cu experiența dumneavoastră un rol de Shakespeare este o nouă piatră de încercare?

V.R. Fără îndoială. Orice rol de Shakespeare este o mare încercare pentru un actor, indiferent de momentul în care se află cariera lui – la început sau la apogeu.

Octavian Saiu